

पिपल पुस्तकको बारेमा

यो ग्रन्थमाला भाषानुभव विधिबाट तयार गरिएको हो । यस विधिमा लेखकले मौखिक रूपमा भनेको कथालाई अर्को व्यक्तिले जस्ताको तस्तै लेखेर कथा तयार पार्दछ ।

यस किसिमका कथाहरू सत्य घटनामा आधारित हुनुका साथै गाउँका मानिसहरूको अनुभवसँग मेल खाने हुनाले उनीहरूले यसमा बढी चासो लिन्छन् । वास्तविक मौखिक वाचन प्रवाहबाट बनेका यस्ता कथाहरू पढ्दा नव साक्षर प्रौढहरूले पाँछ आउने घटनाको अड्कल पहिले नै पाउँछन् जसबाट उनीहरूको आत्म विश्वास र वाचन प्रवाह बढ्दै जान्छ ।

केवल सामान्य सम्पादन गरिएको हुँदा मौखिक भाषामा हुने गुणहरू जस्तै- ठाउँ ठाउँको बोलाई विभिन्नता, भर्रा शब्दहरू, सरल वाक्यहरू यथावत रहेका छन् । यो ग्रन्थमालाले नव साक्षर प्रौढ पाठकहरूलाई बोली-चालीको भाषाबाट कुशलतापूर्वक किताबी भाषामा लैजान चाहन्छ । जब उनीहरूमा पढ्ने बानी बस्दै जान्छ, परिष्कृत शैलीका नयाँ नयाँ लेखहरू पनि पढ्न सक्ने हुन्छन् ।

प्रत्येक शीर्षक छुट्टै छुट्टै भएतापनि १०० वटा जति शीर्षकमा तयार गरिने यस ग्रन्थमालामा प्रयोग भएका विभिन्न रूप, शैली, र संरचनाको माध्यमबाट नव साक्षर पाठकहरूले भाषाको विकास गर्न सक्दछन् भन्ने विश्वास गरिएको छ ।

प्रकाशक: मातृभाषा पिपल पुस्तक परियोजना - २०६३

पिपल पुस्तक

ख्याल ठट्टा खित्जीन

मैमैमुते रङ्गीते -- गाडे भन्दा सजिलो
प्याजी रङ्गीते -- ठीक ठीकराड सजिलो
नीलो रङ्गीते -- टिकपी गाहो
डोम्मते रङ्गीते -- लेमु खाला पढे खिता थुप्कानला

Information About This Book

Language: Jirel

Nepali Title: Khyal Thatta Garda

English Title: Teasing

Author: Dipak Jirel

Artist: Ratan Ale

First Edition: 2006

Copies: 300

Publisher: Mother Tongue Pipal Pustak Project

ख्याल ठट्टा खित्जीन

ख्याल ठट्टा खित्जीन चुक ओडा ओताने
सिरच्येते बातकी सत्य कथा

नक्सा जोकान्ते: रतन आले

डा लो च्युरूकजोते ओत्जीन
बात ईन। उमेरगी टेक्टे तर गोप्पो
फाप्च्येते मान बहादुर जिरेलताड डा
चोमु खिन ओतान। डेते गोप्पो
ईन्सीनोड डा थेला कान्छ थेमे थेकी
डाला दिपक सिन ओतान। ड्योकोन
खाम्बाज्यीक्तराड देत्कीन ओतान।
थेमे एकदम डिगीन ओतान।
साइनोकी गोप्पो नाति फाप्सीनोड
दोक्पोइकी ज्येनज्यीकताड ज्वा
च्योक व्यवहार खिन ओतान।

डीमाई कान्छाताड डा खाटकी
लाक देत्ला ख्याल खाला फुलरीड
फुलरीड खिन ओतान। थोक खाला

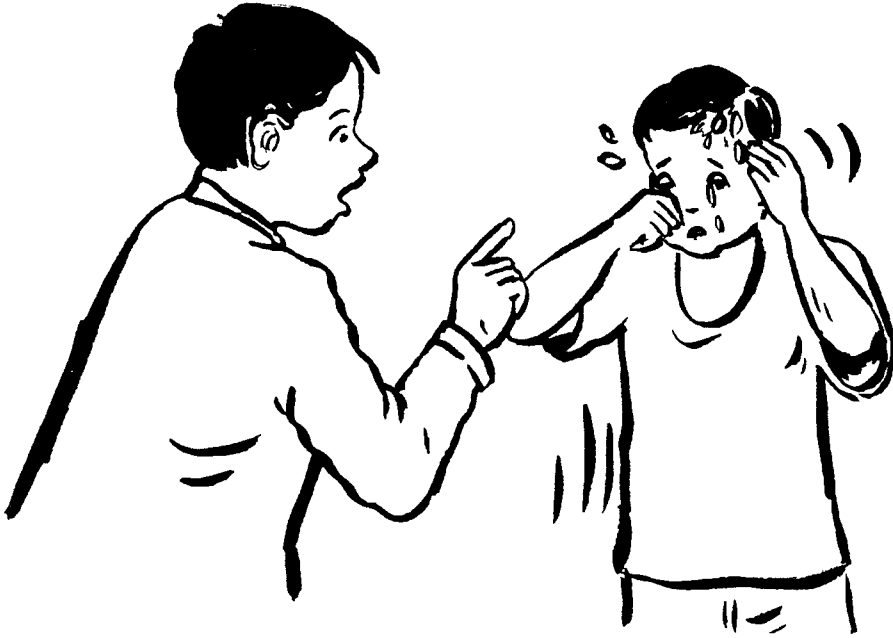

फुलरीड फुलरीड खाला चोमु
खित्जीन खाटकी दोन्दु टेबलला
कान्छेते गोः कस्स्ये खाईन थुरे खासुड।

गोमानी डाला गो स्योरसुड थोगी डा
गोताप। रकस्यिक तिरी नि कान्छे
गोःदुकी ठाकका हुलुलु थेन्दाला
स्यूसुड। डानी ज्यीबेकी च्य
खितापना खाड खिताप गाल्सुड।

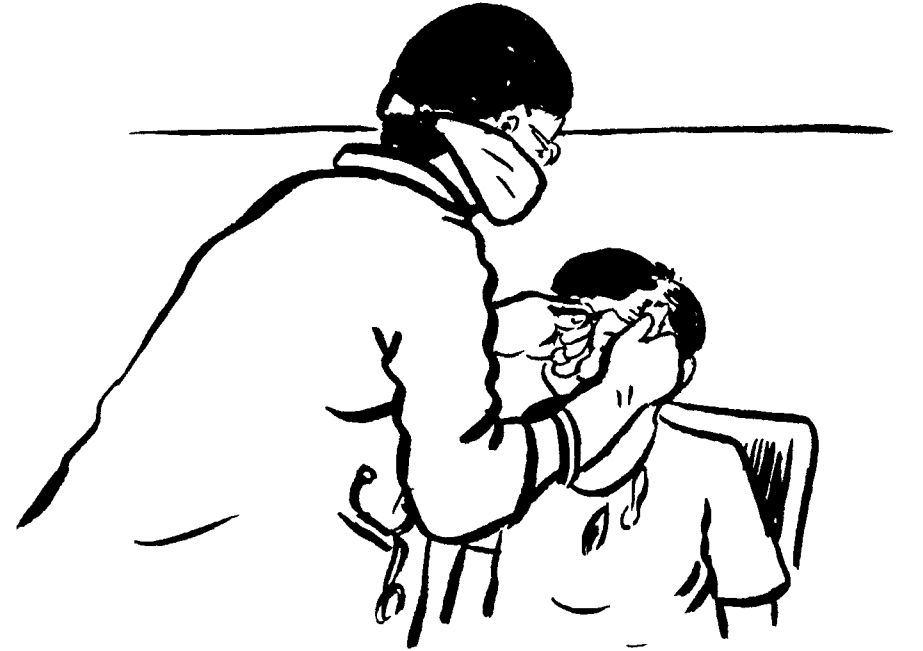
छिटो छिटो खोलाकज्यीक खुलाकीन
मा थोत्सादु ज्याक्पाप। तर गोःदुकी
ठाक थेन्च्येते आरे माक्याबेकी डा
आते खाईन था च्य खित्च्ये सिन डे
छ्याःड सोचे खिताराड माथुप्सुड।

खाम्बादुकी अस्पताल लेपाला
मिनेट खालज्यीकजो लै खिन
ओतान। डे थेला छिटो छिटो
अस्पतालमा खेराप।

अस्पतालदु लेपासात्तु डाक्टरला
तेन्दाप। डाक्टरगी मा लेमु खाईन
सफा खासुड। मा जोदाईराड थोता
ओताक्वा। थोगी डाक्टरगी टाँका
स्यी गयाप्कीन मास्युम खाईन
बिन्सुड।

अस्पताल गाल्गीन मेन
खानामेई डचोकोन खाम्बाने ग्युराप।
खाम्बाने ग्युरजीन लामला डाला
आउदी मेलेबा लासुड। ईन्दानी डे

थेला मा दोताप सिन पुलाते मेन। तर
दसा लै खानामेई चिय खित्च्ये?
ख्याल खिन खिनला गोःराड भन्दै
खासुड।

सायद थे छोमु लाःक लुरीड
लुरीड खाईन चले माक्याबा ईन्सीन
दोक मेलेबा ओडच्या मतान।
थोरूम थे छोमु अस्पताल डीबीला
ओत्कीनकामा होता मेन मेन्च्यो
खिता थुप्सुड। दोस्विक अस्पताल
डीबीला मेता ईन्सीन चिय ओडच्या
ओतान चिय?

गोमाबा डा काल्बेई चकचक
खिन ओतान। लामला सुइँदा
ख्याम्गीन ओत्सीन छिर्की देक्च्येते,
लाःक्तु खइँदा खुरा ओत्सीन
होथेकीराड मच्चे खित्च्येते खिन

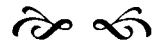

ओतान। दोस्त्रिककामा मेन खाराक्पा
गाल्ला ल्हाक्नापेई फुल्च्येते, ईप्ला
देत्ला ख्यार्दाड लोड्च्येते खिन
ओतान।

होदोक्ते मेन्दाते काम खित्जीन
डे खित्सादु कान्छेते गोःला जोदाई
मा थोत्सुड। थे तिरीमेई डे नोमुड
दोक्ते काम माक्या। चियला सासीन
ख्याल ख्याल खाला फुल्चयेते थेमे
देक्चयेते खित्जीन लाक्पा काम्बा
छ्याक्पा थुप्कयो। कहिलेबा मिक
छ्यारा थुप्कयो थेमे स्याड थुप्कयो।

डे मिन दिपक जिरेल, ईन। डा २०३८ सालला
दोलखा जिल्लेते जिरी गाउँ बिकास समिति वडा नं. ८
यार्सादु केबाते ईन।

ख्याल ठग्न गर्दा

म चौध वर्ष जतिको हुँदा एक दिनको कुरा हो। उमेरले सानो तर बाजे पर्ने मान बहादुर जिरेल र म खेलै थियौं। मेरो बाजे भएता पनि म उसलाई कान्छा भन्थेँ र उ मलाई दिपक भन्थ्यो। हामी एउटै घरमा बस्थ्यौं र एकदम मिल्थ्यौं। साइनोले बाजे नाति परेता पनि एकले अर्कासँग साथी जस्तै व्यवहार गर्थ्यौं।

एकदिन कान्छा र म खाटमाथि बसेर ख्याल ख्याल गरि एक अर्कालाई हुत्याउदै थियौं। खेल्दाखेल्दै खाटसँगै जोडेर राखेको ठूलो टेबलमा कान्छाको टाउको ठोक्यो। पहिला त मलाई हाँस उठ्यो त्यसैले म हाँसे। एकछिन पछि त कान्छाको टाउकोबाट रगत पो निस्केको देखें। म त डरले के गरौं कसो गरौं भएँ। छिटो छिटो एउटा कपडा टिपेर घाउ भएको ठाउँमा राखें। तर टाउकोबाट रगत निस्कन नरोकिएकोले म आत्तिँ। अब के गर्ने भनेर मैले केही पनि सोचन सकिन।

घरबाट अस्पताल पुग्न २० मिनेट जति लाग्थ्यो। मैले उसलाई छिटोछिटो अस्पताल लगेँ। अस्पताल पुग्ने बित्तिकै डाक्टरलाई देखाएँ। डाक्टरले घाउ राम्ररी सफा गर्नु भयो। चोट ठूलै लागेको रहेछ। त्यसैले डाक्टरले चार टाँका लगाएर ब्यान्डेज गरिदिनु भयो।

अस्पताल गई उपचार गरेपछि हामी घर फर्क्यौं। घर फर्किएँ गर्दा मलाई नरमाइलो लाग्यो। हुनत मैले उसलाई चोट लाग्ने गरि हुत्याएको होइन तर त्यस्तै भयो के गर्ने।

सायद त्यो दिन हात हालेर नचलेको भए त्यस्तो हुने थिएन होला। त्यतिबेला अस्पताल नजिक भएर मात्र तुरुन्त उपचार गर्न सक्यौं। यदि अस्पताल नजिक नभएको भए के हुन्थ्यो होला?

पहिला पहिला म धेरै चकचक गर्थे। बाटोमा कोही हिंड्दै छ भने छिड्के हाल्ने, हात हतियार पाएमा मच्चाउने गर्थे। यति मात्र कहाँ हो र लुकेर गई पछाडिबाट हुत्याउने, लुकेर बसी अरुलाई तर्साउने गर्थे। यस्तो नचाहिंदो काम गर्दा मेरो कारणले कान्छाको टाउकोमा चोट लाग्यो। तर यो घटना पछि मैले कहिल्यै यस्तो काम गरिन। किनभने यस्तो गर्नाले नराम्रो घटना पनि घट्न सक्छ।

English Summary

TEASING

This is the story of one day when I was fourteen. Man Bahadur Jirel, younger than me but is my great-grandfather's brother's son in relation, and I used to play together and liked to tease each other. I used to call him "Kanchha" and he used to call me by name. We both lived in the same house and were good friends.

One day Kanchha and I were fooling around in our bedroom by pushing each other. Suddenly he collided with the table's edge that was near the bed. Seeing that, I laughed and made fun of him. After a while, I saw his head was bleeding. I got so scared. I put a piece of cloth on his wound hurriedly, but the bleeding didn't stop. I couldn't decide what to do then.

There was a hospital 20 minutes away from our home. I hurriedly took him to the hospital. The doctor at the hospital examined and cleaned his wound, stitched his cut and put a bandage on it.

We returned home after the treatment. I felt bad while returning home. I didn't do that intentionally but it happened.

If we didn't tease by pushing each other that day he might not have been wounded. It was possible to cure his wound that day as the hospital was near my house. What would have happened if there hadn't been a hospital near my home?

I was a restless boy when I was young. I used to make others fall down by pushing them or tripping them while walking on the road. I used to push others from behind and frighten them. Man Bahadur had gotten hurt due to my carelessness. Since that incident, I have never done such things. If we do such things, something bad can happen.

चिय खोल्ला छया ओत?

१. दिपकताड मान बहादुर चिय खिन ओताने?
२. दिपकते मान बहादुरला चिय फाप्कीन ओताने?
३. कान्छेते गोः खापा थुरे खाबा ओताने?
४. खाम्बादुकी अस्पताल लेपाला मिनेट थोई लै खिन ओताने?
५. कान्छाला अस्पतालमा खेरनामेई डाक्टरगी चिय खासुडा?
६. अस्पताल डीबीला मेता ईन्सीन चिय ओडच्या ओताने?
७. दिपक टेक्टे ओत्जीन चिय चिय खिन ओताने? चिय थोक खिता लेमु ईन?
८. ख्याल खाला फुल्चयेते, देक्चयेते खित्जीन चिय ओडच्या ईन्दाका?
९. ख्योकोनला दि कथा चुक लासुडा?
१०. दि कथा पढे खाईन ख्योकोनगी चिय खोसुडा?

The Format of this Pipal Pustak book, as well as the Pipal Pustak series, originated with United Mission to Nepal (UMN)